

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 277/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 M Cdo 10/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2009 doručená sťažnosť J. P., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. V., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 M Cdo 10/2007.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namietal prieťahy v konaní najvyššieho súdu vedeného pod sp. zn. 4 M Cdo 10/2007, ktoré bolo iniciované 8. júna 2007 podaním mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). V danom prípade generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 123/2005 z 28. apríla 2006, avšak podľa vyjadrenia sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 M Cdo 10/2007 z 27. augusta 2007 konanie o mimoriadnom dovolaní zastavil. Proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ sťažnosť, na základe ktorej ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 178/08 zo 4. februára 2009 napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že podaniami zo 4. mája 2009, 5. júna 2009 a 6. augusta 2009 žiadal najvyšší súd o rozhodnutie v danej veci, pričom zároveň dodal, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo vo veci rozhodnuté a ani mu nebolo oznámené, kedy tak najvyšší súd učiní.

Okrem toho sťažovateľ konštatoval: „Zdôrazňujem, že toto dlhotrvajúce konanie má vplyv na moje nároky na výplatu odstupného, ktoré mi malo byť vyplatené v máji 2003, čo veľmi nepriaznivo pôsobilo a naďalej pôsobí na môj zdravotný stav, pričom Najvyšší súd SR nielen že vo veci nesprávne rozhodol, ale aj po rozhodnutí Ústavného súdu SR nekoná a na moje žiadosti o rozhodnutie veci, ktoré nesporne treba považovať za upozornenia, resp. sťažnosti na prieťahy v konaní, vôbec nereagoval.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„1. Právo J. P. na spravodlivé rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 M Cdo 10/2007 porušené bolo.

2. Prikazuje sa Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vo veci ďalej konať a rozhodnúť bez zbytočných prieťahov.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť J. P. z titulu primeraného finančného zadosťučinenia 1. 000,- € slovom tisíc eur a nahradiť mu trovy právneho zastúpenia v sume 314,06 € slovom tristoštrnásť eur 6 centov k rukám advokáta JUDr. J. V. (...) do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v petite sťažnosti uviedol, že namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 M Cdo 10/2007. Ústavný súd však zistil, že potom, ako ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 178/08-26 zo 4. februára 2009 zrušil

uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 10/2007 z 27. augusta 2007 a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, je v súčasnej dobe táto vec na najvyššom súde vedená pod sp. zn. 4 M Cdo 7/2009. Aj napriek tejto skutočnosti, ktorá sa nepremietla do petitu sťažnosti, nepovažoval ústavný súd za podstatné vyzývať sťažovateľa na odstránenie tohto nedostatku podania spočívajúceho v neuvedení aktuálnej spisovej značky namietaného konania, pretože už pri predbežnom prerokovaní zistil, že sťažnosť je potrebné odmietnuť pre neprípustnosť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v prípadoch namietaného porušenia základných práv v dôsledku zbytočných prieťahov v konaní zapríčinených všeobecným súdom skúma, či sťažovateľ využil právny prostriedok, ktorý mu na ochranu jeho práv poskytuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) v ustanoveniach § 62 a nasl. Využitie tohto prostriedku nápravy, ktorý je podľa názoru ústavného súdu účastníkovi súdneho konania ľahko dostupný, nevyžaduje ústavný súd ako podmienku prijatia sťažnosti na ďalšie konanie, ak z okolností konkrétneho prípadu vyplýva, že uvedenú podmienku sťažovateľ nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavom súde), najmä ak využitie uvedeného prostriedku nápravy nemožno vzhľadom na okolnosti daného prípadu pokladať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. III. ÚS 132/05, III. ÚS 197/05, III. ÚS 13/06).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nepostupoval tak, ako mu to umožňuje zákon o súdoch. Namiesto toho, aby v prípade nespokojnosti s plynulosťou a rýchlosťou konania podal sťažnosť predsedovi najvyššieho súdu, adresoval tomuto súdu podania, v ktorých v podstate žiadal o rozhodnutie vo veci. Aj keď sťažovateľ doručil tieto podania najvyššiemu súdu, neurobil však voči nemu

relevantný právny úkon, z ktorého by jednoznačne vyplývalo, že podáva sťažnosť na prietahy v konaní.

V tejto súvislosti ústavný súd navyše poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. II. ÚS 165/05), podľa ktorej podania adresované všeobecnému súdu, predmetom ktorých sú žiadosti o určenie termínov pojednávania alebo o rozhodnutie vo veci, nemôžu nahrádzať kvalifikované sťažnosti na prietahy v konaní, ktoré musia spĺňať predpoklady stanovené v § 62 a násl. zákona o súdoch.

Ústavný súd je toho názoru, že podania označené sťažovateľom a pripojené k ústavnej sťažnosti vzhľadom na ich obsah a uvedenie adresáta nemali účinky sťažnosti na prietahy v konaní, a preto sťažovateľ nepreukázal, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podnikol kroky na ochranu svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a ani nepreukázal, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (obdobne II. ÚS 47/08, I. ÚS 71/08, III. ÚS 248/08).

Na základe uvedeného ústavný súd na predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej neprípustnosť.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2009